

Den standhaftige skattenægter

Megan nægter at betale skat til sin konge. Kongen er en venlig mand som ikke plager sine undersåtter med tortur og vold; men der findes andre midler, og Megan er meget kilden ...

Første del

Der blev stille i slottets store hal da Megan, kendt i landsbyen som rødhårede Megan, blev ført ind. Hun så sig trodsigt omkring og tilkastede kongen et vredt blik. De to vagter som holdt Megan, rykkede hende i armene; men kongen gav tegn til at de skulle slippe. Han så venligt på Megan. Hun var smuk med sit røde bølgende hår, trodsige udtryk, blussende kinder og veldrejede skikkelse.

"Kvinde," indledte kongen, "jeg hører at du ikke vil betale skat til mig, din retmæssige konge, har du noget at sige til dit forsvar?"

"Deres majestæt, jeg ønsker at De er mig venligt stemt, men jeg har ingen penge, desuden er Jeres skatter alt for høje!"

Megan lød trodsig, men også nervøs. Hun vidste at kongen var en venlig mand, men der var måske grænser for venligheden.

"Tror du da at jeg ville pålægge dig og alle andre en sådan byrde, hvis ikke det var nødvendigt? Du ved

at jeg er en retfærdig konge? ”

Megan blev mere modig.

”Kalder du halvdelen af min fattige indkomst for retfærdig?

”For at vise dig at jeg er en retfærdig konge, vil jeg IKKE lade din tunge skære ud for den bemærkning! Jeg ved du har skjulte midler, men alligevel nægter du at betale skat. Nogle steder straffes den slags med tortur og død. Sådan er det ikke her. Betal din andel og jeg lader dig gå.”

Megan genvandt sin trodsighed. Hun vidste at ingen nogen sinde var blevet torteret eller henrettet på kongens befaling.

”Intet, du kan gøre mod mig, kan få mig til at røbe noget! Det er MINE penge, og du fortjener ikke at få del i dem! ”

Nu blev kongen vred, han fik næsten lyst at bryde sine principper og lade hovedet hugge af Megan, men fik en bedre ide.

”Som du vil, Megan, du kender mit princip, intet hår vil blive krummet på dit hoved, men du kommer til at betale på anden vis for din ulydighed, og du VIL fortælle mig dine hemmeligheder inden du tager herfra. Vagter, før hende til kælderen, lad kældermesteren klæde hende nøgen og læg hende på bænken!”

Kongen havde en ide. Han ville kilde Megan indtil

hun opgav sin trodsighed. Samtidig kunne han holde sit løfte om ingen tortur og ingen henrettelse.

I kælderens holdt vagterne Megan mens kældermesteren fjernede hendes klæder. Det hele; kjole, underkjole, sko og strømper. Megan kæmpede imod, men til ingen nytte over for elleve stærke mænd som fandt stor fornøjelse i at udføre kongens ordre til mindste detalje. De lagde hende på den gamle torturbænk som ikke havde været brugt i mange år, med fødderne i gabestokken og armene bundet til bænkenes anden ende. Kældermesteren bandt et sort klæde for hendes øjne.

Til daglig havde kældermesteren ikke meget arbejde for der var sjældent nogen fanger, det meste af tiden gik derfor med at passe kongens vinkælder og fadebure. Så en fange var velkommen – ikke mindst en fange som Megan!

Kontrasten mellem gabestokkens mørke træ og Megans lyse hud, og kontrasten mellem det sorte klæde for hendes øjne og hendes røde hår var bevægende for den gamle kældermester. Megans øvrige yndigheder var også værd at kaste et blik på! Han havde gjort som befalet og spekulerede på hvad der skulle ske. I det øjeblik blandede kongens stemme sig i arrangementet.

”Tak for at du har forberedt tøsen så smukt for mig Mester Klaus. Jeg vil personligt afhøre hende.” Med et

smil tilføjede han; "lad os være alene!"

Kældermesteren bukkede, grinede til kongen og forlod kælderen. Kongen gik hen til Megan. Hans stemme blev streng.

"Du tror du er stærk, at du ikke kan knækkes, blot fordi jeg er en venlig mand, som afskyr vold. Vi får se. Jeg har alle rettigheder til at gøre med dig som jeg vil. Du skulle ikke have optrådt så højrystet og ikke være så sikker på din fremtid. Det har du mit ord på!"

"Deres majestæt, det er meget ubehageligt for mig at De ser mig på denne måde," sagde Megan så undseeligt hun kunne.

"Du ved ikke hvad ubehag er; men du vil lære det!"

I det samme mærkede Megan noget der følte som en fjer der kærtegnede undersiden af hendes arm, og da fjeren gled nedad, indså hun at den om lidt ville nå til hendes armhule. Hun blev chokeret. Var det på den måde at Kongen ville tvinge hende til at betale skat? Det var jo latterligt.

Latterligt eller ej; kongen havde planlagt en lang aften sammen med smukke Megan.

Fjeren tegnede små cirkler i midten af Megans armhule. Det var værre end hun havde forestillet sig. Hun havde været forberedt på nogle dage i brummen, måske endda pisk, men dette ...

"Deres Majestæt ... det kilder! Hold op! ... Hiii ... iii ... hiii."

Til Megans rædsel fortsatte fjeren ufortrødent ned ad hendes side, ganske let strejfede den hendes følsomme ribben.

"Åh, Deres Majestæt, jeg be'r Dem, De driver mig til vanvid! Hold op!"

Men kongen stoppede ikke. Megan følte at fjeren bevægede sig ind mod hendes bryst, hen over den ene brystvorte . . . og den anden . . . på vej til den modsatte armhule. Det mest nedslående for Megan var at hun ikke kunne tage armene ned.

Kongen begyndte at arbejde fjeren rundt om Megans navle . . . trak den hen over hendes stramme, dirrende maveskind. Det var næsten mere end Megan kunne holde ud.

"ÅH . . . NEEJ . . . HOLD OP! HI HEEE HAAA . . ."

Kildetorturen behagede kongen, og han vidste han langt fra havde spillet sine stærkeste kort endnu. Mens han kildede Megans mave, trommede han med en finger på gabestokkens træ. Megan forstod at det var et signal om at langt værre tortur var på vej.

Fjeren forlod Megans mave, og Megan anede ikke hvad kongen var i færd med indtil fjeren gled over hendes tæer. Det var rå, uforfalsket tortur!

"NEEEEEJ! HIIIII . . . HAAAAAA . . .
ÅÅÅÅÅHHHHH! STTTTOOOOOOOPPP!"

Megans fødder var det mest kildne på hendes krop
- (det troede hun selv, men vendt bare!)

Megans reaktion fornøjede kongen yderligere, han havde ikke tidligere vidst at det kunne være så morsomt at kilde en ung pige. Han ønskede sig næsten flere skattenægtere blandt sine undersåtter!

Nu skulle et af trumfkortene spilles ud. Kongen drejede fjeren så den spidse ende vendte frem. Uden mindste advarsel stak han den ind mod Megans ene fodsål. Virkningen udeblev ikke! Megans overkrop buede op så hendes hoved fløj bagud mellem hendes arme. Hendes bryster strittede op mod kongen, de hoppede fra side til side mens hun skreg vidunderligt hjælpeløst.

"ÅÅÅHHH!!! IKKE MER!!! STOOOP!!! JEG SIGER DET!!! DE MÅ FÅ ALLE MINE PENGE!! PLEEEASE!!!"

Kongen havde aldrig før hørt så dejlig en lyd. Således opmuntret lod han fjeren fortsætte sin vandring op og ned ad Megans fodsåler i en tid Megan følte som dage, men faktisk var det kun to timer!

En gang imellem holdt kongen inde så den stakkels pige kunne få vejret. Hendes lyse hud blev rødere fordi hun lo så meget, og blodet pumpede rundt i alle dele af hendes krop. Hendes hoved hamrede op og ned. Dette var en skæbne VÆRRE end tortur og død! Megan troede hun skulle dø af latter som den første pige i historien.

For kongen var ikke blot en venlig mand, han var også en meget tålmodig mand. Da Megan havde gennemlevet fire timers kildetortur, meddelte kongen at det var spisetid. Hans spisetid, ikke Megans. Hun hørte den tunge dør lukke og faldt i søvn, så udmattet var hun.

Anden del

Megan vågnede til den barske virkelighed, og virkeligheden føltes som FINGRE. Fjeren havde kildet hendes hud, men dette var TOTALT ANDERLEDES! Det var VANVID! Hun hørte flere stemmer i kælderen. Derpå kongens.

”Jeg besluttede at invitere min trofaste kældermester og mine flittige skatteopkrævere som du så skammeligt har gjort grin med, til at deltage i denne morsomme seance. De har aldrig før mødt en så indtagende skattenægter!”

Kongens venlige tonefald skræmte stakkels Megan mere end hans vrede kunne have gjort.

”Jeg betaler, jeg betaler, . . . alle pengene ligger i . . . ,” mere fik hun ikke sagt inden et nyt latterudbrud overvældede hende.

”HIII . . . ÅÅHH . . . NEEJ.”

Fingre kildede hende under armene, andre fingre holdt om hendes knæ og flere endnu holdt fast om hendes storetæer. Dette var ikke som fjeren, det var

MEGET værre!

”OOOOOOHHHHH!!!”

Megan troede hun havde nået grænsen med fjeren på fodsålerne, men nej. Hun vred sig som var hun ramt af elektrisk højspænding, da nye fingre gravede ind i hende. Åh Gud, hun troede hendes liv var forbi. Hænderne der holdt om hendes knæ, flyttede opad. Hun var MEGET kilden på inderlårene! Det opdagede hændernes ejermænd hurtigt. Andre fingre TALTE ribbenene i hendes hyberfølsomme brystkasse.

”Jeg tror jeg vil deltage.”

Det var kongens stemme. Kongen var ikke engang begyndt at kilde hende endnu.

Kongen havde velholdte negle, der passede sig for en konge. De var djævelske torturinstrumenter. Han prikkede med hævnende bestemthed midt i Megans fodballer. De skarpe negle løb op og ned. Uendeligt varede det for Megan, men for kongen og hans skatteopkrævere gik tiden hurtigt!

Omsider holdt de pause. Kongen og hans mænd hviskede sammen. Megan hørte kun halvt efter og kunne stadig intet se.

”Hmm,” sagde kongen, ”det var måske en ide. Det skal prøves.”

Megan fornemmede at en tilfreds mumlen bredte sig blandt de kongelige skatteopkrævere.

”Megan,” sagde kongen, ”det er en stor fornøjelse

for mig og mine mænd at have dig her. Aldrig før har vi haft så yndig en skattenægter eller en som var lige så kilden. Mester Klaus fortæller mig imidlertid at han mener, du kan gøre det bedre. Han mener der er flere måder at kilde dig på.”

Megan blegnede af skræk ved kongens ord.

”Vi ved du er kilden under armene, på ribbenene, på lårene og under fødderne, men mester Klaus siger at vi endnu ikke her prøvet alt. Han har derfor et forslag. Som din konge har jeg uindskrænket adgang til alle dele af din krop, og Mester Klaus foreslår at skatteopkræverne kilder dig de nævnte steder, mens jeg undersøger nye muligheder. Mester Klaus mener at dine kønsdele skal kildes. Du er jo en yndig ung kvinde, og mester Klaus' ide tiltaler mig meget.”

”NEEEJ! JEG SKAL NOK BETALE!” skreg Megan.

”Jeg har kun lovet dig at du slap for tortur og død. Ikke at du slap for at blive kildet. Betalingen snakker vi om bagefter.”

Sådan gik det for stakkels Megan. Skatteopkræverne og Mester Klaus kildede Megans ribben til hun spændte kroppen i en vældig bue. ”Værsgo' konge,” sagde han, hvorpå kongen kildede Megans strittende brystvorter. Megan troede hun skulle dø af kongens kildetortur.

”Inderlårene,” sagde mester Klaus. En skatteopkræver kildede Megans inderlår til hun bøjede

knæene udad.

"Værsgo' konge," gentog Mester Klaus, og kongen befølte Megans mest hemmelige sted til han fandt hendes kærlighedsknop. Megan kunne ikke klare mere. Pludselig elskede hun kongen og alt hvad han gjorde, hun ønskede at dø af liderlighed under kongens hænder.

"Men dog, Megan," sagde kongen, "så megen fugtighed, er det for at glæde din konge?"

"JAAAH," skreg Megan, "KILD MIG!! HERRE KONGE!!"

"Som du vil Megan," svarede kongen. "Forresten, Megan, vil du stadig ikke betale din skat?"

"Jeg betaler, jeg betaler, herre konge!"

"Du har allerede betalt med din tjeneste her, Megan. Jeg bestemmer, at du fra nu af ikke mere skal betale skat af dine indtægter!"

"Hvilken tjeneste?" snøftede Megan.

"Du er den mest kildne skattenægter som selv Mester Klaus har kendt, både jeg og mine skatteopkrævere har megen fornøjelse af at kilde dig. Derfor skal du ikke mere betale skat, i stedet bestemmer jeg at du en gang hver måned skal kildes her i kælderens fra nu og til du fylder fyrré år."

Da Megan hørte det, besvimele hun for alvor. Hun var trods alt kun lige fyldt nitten.